

FUTBOL

Dels pròxims partits internacionals amb les seleccions d'Austria i Hongria

S'ha donat a conèixer l'equip que defensarà Espanya en els propers partits internacionals de Viena i Budapest:

Zamora, Vallana, Pasarin, Samitier, Gamborena, Pena, Piera, Cebus, Errazquin, Carmelo i Aguirre-zataa.

Suplents: Pedret (porta), Juanin (defensa), Larraz (mig), Polo i Pellicer (davanters).

Si algúessim que els seleccionadors no han encertat —si hom te en compte la tasca difícil que es aplegar elements heterogenis per fer-ne un cos únic en uns pocs dies— diríem que com que no sajusta bé a la nostra opinió.

La tasca, però, de triar l'onze nacional tenia ja una orientació marcada, era la seguida, o sigui la d'agafar la major part d'elements ara aprofitables dels que tornaren els dos bàndols dels anteriors partits i esmenar només el nomenament d'altres elements que per bé que es fecin creditors als elogis per llurs actuacions, se'ls podia indubtablement trobar successors més qualificats.

En conjunt, doncs, hom no té motiu de crítica en jutjar el que s'ha fet. Volem dir també que serà molt convenient que de Viena no en surti cap de masegat, perquè en cas d'haver-se de cridar algun suplent, l'equip potser canviaria d'una manera radical.

Quin esdevenidor espera a aquest bàndol representant de les contrades d'Espanya?

Pel que fa a Hongria, l'article del doctor Fodor, que va en aquest número, il·lustrarà a bastament el lector. La crisi per què passa la Federació hongaresa i la pèrdua d'Orth, l'astre del futbol magiar, fan que ens inclinem a creure en una victòria del bàndol expedicionari... sempre que no repeteixin el partit jugat a València.

Pel que fa a Austria, ja són figures d'un altre paner. A Viena jugaran tots els millors elements de què disposen, com ho fou el cas de l'encontre de Les Corts, guanyat amb justesa.

El lloc que semblava preocupar més el seleccionador Meils—el de mig-centre—ha estat resolt per la forma brillant mostrada per Resch, del Vienna. La línia mitja serà verament formidable. Molt bona la defensa, i perillósíssima la davantera, en la qual quedà sols una ala de la que jugà a Barcelona, l'esquerra.

Per a aquest partit creiem que el resultat que assoliran els afortunats excursionistes no serà tan falaguer com hom es pensa.

En resum, bé podria retornar el bàndol amb una glerrota de Viena i un empat o una justa victòria de Budapest.

L'Assemblea de la F. C. C. F.

Tal com s'havia anunciat, dissabte va celebrar-se l'Assemblea extraordinària organitzada per la Federació Catalana per tal de discutir la implantació de la Mutualitat per als jugadors, la formació d'un nou Grup i la manera com es podria jugar el Campionat de Catalunya de primera categoria, tenint en compte que el F. C. C. Barcelona fins a últims d'any no estarà en condicions de prendre-hi part.

Els periodistes no podem ara assistir a les Assemblees sense un permís (?) sol·licitat prèviament al Comitè directiu, la qual cosa vol dir que la llibertat d'informació resta limitada absolutament, fins a deixar-la gairebé nul·la.

Ens veiem, doncs, obligats a informar al públic confiant en la benivolència l'algun dels assistents a l'Assemblea. Aquesta, d'acord amb els reglaments pastats de nou, era limitada als clubs de primera categoria i els quatre comitès provincials.

La qüestió del mutualisme va quedar ajornada fins al pròxim dissabte, car els delegats forans tenen ganes de tornar aviat a Barcelona davant de l'èxit de la darrera Assemblea.

En canvi va discutir-se en tota l'extensió mesurada la implantació del nou grup C, que pel que es veu serà el més distingit. El que tingui la sort de guanyar el títol de campió d'aquest

grup, ho serà del grup C de primera categoria, del grup A de segona categoria i del grup de Promoció. Més títols ja no es poden demanar.

Els clubs que formaran aquest Grup seran els següents: Port-Bou, U. D. Girona i Palafrugell, de Girona; Joventut Republicana, Borges i Tàrraga, de Lleyda; Gimnàstic, Tarragona i Vendrell, de Tarragona, i Catalunya de Les Corts, Poblet Nou, Sitgetà, Granollers, Hospitalenc, Samboià i Santfeliuenc, de Barcelona.

Aquest grup serà partit en dos, integrat un d'ells pels tres equips de Girona i cinc de Barcelona. L'altre grup l'integraran els dos clubs restants de Barcelona, els tres de Tarragona i els tres de Lleyda. Els dos equips millor classificats de cada grup es disputaran el Campionat de Catalunya. El pitjor classificat de cada província l'haurà de disputar-se si pot conservar el lloc amb el campió de la veritable segona categoria del mateix provincial.

Encara va discutir-se la fórmula econòmica que haurà de regir per als partits d'aquest nou grup. Sembla que aquesta fórmula va deixar contents i descontents, i, segons el nostre informador, no se sap si arribarà a port.

Per últim va parlar-se del calendari del pròxim campionat de primera categoria, essent d'aplaudir l'esperit que en aquesta qüestió va imperar entre els assembleistes. Segurament s'hauria acordat ajornar-lo de cop, però com que ja estan escarmentats i saben que ells proposen i els altres disposen, varen creure oportú començar-lo el dia que mana el reglament. No fos cas que els el fessin complir si us plau per força, i amb tota la raó, car els reglaments si no s'han de complir que no es facin. El fet que una Assemblea pot realitzar un Reglament quan vulgui hi ha vegades que no resa.

Així, doncs, el dia 11 d'octubre, si ningú mana el contrari, es jugarà el primer partit de Campionat de primera categoria, i únicament quedaria ajornat el partit que hauria de jugar el Barcelona.

Seguidament els equips del grup A es disputaran la copa Catalunya, esperant el dia 27 de desembre, diada que, segons opinions autoritzades, tots els clubs gaudiran de plena salut per poder continuar la disputa del cobejat títol de campió de Catalunya, emprant, si cal, els dies feiners, que per això són "amateurs".

Encara no eren les cinc del matí quan es va suspendre l'Assemblea. Això és tot el que ens comunicà el nostre amable assembleista.

Després de tot, els periodistes hem de restar agraïts al "company" Cabot (co-propietari del Stadium, soci fundador del Sindicat de Periodistes Esportius i director propietari de la futura "Crònica Deportiva") d'haver-nos estalviat el perdre la nit.

AL CAMP DEL SANS

Els txecs, del "Morawska Slavia" malgrat ésser batuts per 6 a 3 fan una bella exhibició

Una magnífica tarda de la davantera del Sans i una actuació desigual de la defensa :: Martínez forjador de la victòria junt amb Pedret

Feia temps que no havíem pogut veure en els nostres camps cap equip txec i és per això que anàrem al de la Unió il·lusionats per veure els jugadors del Morawska i amb l'esperança de gaudir les delícies d'un bon partit. Cert és que la *tournee* que ve fent per terres d'Espanya el bàndol de Brno, no ha estat gens afortunada i ha estat batut en camps del Nord copiosament. No gens menys, nosaltres, que en partits amistosos donem una vàlua relativa als resultats, i àdhuc aquesta relativitat la tenim més en compte quan es juga en terrenys peninsulars, no ens els preniem gaire a pit i pensàvem, malgrat tot, que el partit que anaven a oferir-nos els sansens i els txecs seria interessant, com així mateix resultà.

HONRADESA PROFESSIONAL

En què es fonamentava la nostra creença que el Morawska no ens defraudaria? Principalment en una raó: en què es tractava d'un bàndol compost de jugadors txecs. És que a Txecoslovàquia no hi ha perventura bàndols dolents?, se'ns dirà tal vegada. Cert, certíssim; com a tot arreu, hi ha bàndols de molt diferent qualitat, però els txecs, quan es proposen fer una *tournee*, la fan bé, i gairebé sempre pre-

CATALANS: Subscriuiu-vos a la Història de Catalunya

Surt un quadern cada 15 dies. Preu del quadern 50 cèntims. Conté més de 100 gravats i els fets més cabdals hi són cantats en poesies històriques dels millors Poetes renaixentistes.

En
que viu a _____ carrer
n.º _____ pis _____ se subscriu a l'Història de
Catalunya, des del _____ quadern.
de _____ de 1925
(signatura)

Sr. Adm. d'Editorial Argent. Aribau, 31. Barcelona

senten conjunts que podran ésser vençuts, que àdhuc podran enutjar-nos momentàniament en emprar excessiva aspror i hàbils martingales, que podran tenir moments de desencert, però mai (si exceptuem aquell famós Makkabi, de record malastruc, no recordem que no hagin tingut bells instants i que en conjunt les seves exhibicions no ens hagin permès sortir del camp amb la satisfacció que no ens han fet perdre el temps, tal com és el cas de molts bàndols forasters.

El secret d'aquesta impressió favorable que els onzes de Bohèmia i comarques germanes saben deixar en el públic rau tant en la seva concepció del joc d'equip com en la fogositat, l'entusiasme, l'interès que posen d'ençà que comença un encontre fins a la seva terminació.

Diríem que ultra la seva excel·lent escola de joc i del tremp sòlid propi d'aquell poble, tenen profundament arrelada l'honradesa professional, i consti que les nostres paraules no tenen un doble sentit. Es lliuren sense reserves per tal d'assolir un falaguer resultat, ultra no tenir mai aquells moments de decadència, preliminars d'un desconcert absolut que tenen molts altres bàndols (els nostres en són exemple) quan la deesa Fortuna se'ls mostra esquiva.

LA VALOR DEL MORAWSKA

Els habituals de Canaletes, en arribar un diumenge o un dia de festa a llur punt de quotidiana tertúlia, el primer que fan és assabentar-se dels resultats dels partits jugats hores abans. Si es dona el cas que les xifres són exagerades i que la diferència és apreciable, en tractar-se d'un onze foraster no mereix més que un comentari despectiu. Fem gràcia als lectors dels adjectius que s'empren en aquests casos, dels quals ja deuen tenir esment. Per altra part, és costum general apreciar el mèrit exclusiu d'un bàndol pels resultats assolits i hom no pot capir que un equip que perdi per tres o quatre gols de diferència hagi donat prova d'ésser molt acceptable i àdhuc haver deixat un excel·lent record.

És talment el cas del Morawska. Nosaltres gosariem dir, malgrat del 6 a 3, que el bàndol txec és un bon equip. Pel que veiérem, totes les línies estan perfectament acoblades i els elements que les formen són de bona classe. Ara, que la superioritat demostrada pel Sans en aquest partit prové tant de raons tècniques, unes integrants dels mateixos jugadors i altres extrínseques, com de raons tàctiques. Ens explicarem.

La defensa del Morawska es trobà amb una línia completíssima que feia un joc veritablement desconcertant per la variació de jugades, tant com per la rapidesa d'execució i la bona intel·ligència dels seus jugadors. Especialment tingué una ala que, jugant com jugà abans d'ahir, no hi ha qui sigui capaç d'anul·lar-la: l'esquerra. A més a més, si no sempre, molt sovint estigué molt afortunada en els trets, fins al punt que gràcies a les intervencions meritòries de Kozor, porter dels eslaus, no es feren més gols. La tasca de la davantera va ésser facilitada pels mitjos del Morawska, que s'engrescaren sovint a l'atac descurant la seva funció defensiva. Si hom afegeix que els forasters tenen la seva major força ofensiva en els tres jugadors del centre de la línia davantera i que els exteriors baixen força respecte dels seus companys, superant però Hemala a Votsejs, i que tots ells es trobaren marcats continuament per defenses i mitjos (aquests excel·len més en la defensa), i a més a més, si hom para esment en la relativa

poca fortuna en rematar i algunes meritíssimes intervencions de Pedret, es tindrà el per què d'una diferència tan accentuada que ni expressa bé la marxa força igualada del joc, ni tampoc creiem que és índex de la vàlua exacta dels dos bàndols.

Ja no esmentem per ésser de rutina dos factors que afavoriren el conjunt de la Unió; el terreny i la major agilitat dels jugadors de Sans, conseqüència del major ús del joc alt.

En el segon partit creiem que el bàndol txec podrà donar millor idea de la força que, si pel que es refereix al joc és molt acceptable, quant al seu poder de reacció és formidable, com ho demostrà en fer dos gols, emprant un braó digne de lloanxa, quan tenin cinc gols en contra.

Val a dir també que el Morawska es comporta amb molta correcció i que en el bàndol hi ha jugadors que excel·leixen, tals com el defensa Jerobek (l'etern cap pelat del onzes txecs), el porter, el mig dreta, l'interior esquerra i el davanter centre.

El partit de diumenge va ésser un excel·lent demostració de la força de la davantera del Sans en una tarda afortunada; senzillament és una temible davantera, la vàlua de la qual només decau en entrar en joc l'interior dreta, ja sigui Peidrò o Tonijoan, per nosaltres més quan hi ha el primer. Naturalment, Rini queda isolat i sols rep ajut amb aquelles oportunitats passades llargues de Feliu, de Martínez i de vegades dels mitjos. Feliu va sentant el cap de mica en mica; ja no és aquell cavall d'Atila que quan entrava hi havia perill de trencadissa. Si això dura, sens dubte que Feliu serà el nostre primer davanter centre. Martínez i Oliveras fan una ala magnífica, de joc formós, àgil, llampant i intel·ligent. Martínez sobretot és l'ànima de la línia. A ell principalment es deuen molts dels gols fets diumenge passat. Només cal repassar la llista i com es feren. L'actuació de Martínez fou superba i tal com entenem ha d'ésser un interior de classe, que ha de procurar, abans de tot, saber col·locar-se.

Els mitjos foren més efectius en la defensa; en l'atac brillaren poc. No gens menys la seva tàctica de jugar retardats ens sembla oportuna, deixant només que avancés el mig centre, Gularons, que reapareixia, el qual molt afortunat a la defensiva i a les bales altes, ho fou menys en les passades ran de terra.

La defensa fluïxajà; àdhuc tornàrem a veure alguna incorrecció innecessària de Balasch, que pel que es veu no té esmena. La poca solidesa de la defensa fou parcialment corregida per Pedret, que féu parades de mestre. En el resultat assolit hi té també bona part.

* * *

El partit fou arbitrat per En Sampere, amb força cura i molt justicierament. Només interrompé el joc per mans involuntàries innecessàriament algunes vegades.

Els equips estaven formats:

Morawska Slavia: Kozor, Schlad, Jerobek, Rezci-
nek, Viozina, Trojanek, Votsejs, Pindik, Foltyn, Ne-
nak i Hemala.

Unió de Sans: Pedret, Moltó, Balasch, Soligó, Gu-
larons, Calvet, Rini, Peidrò (Tonijoan a la segona
part), Feliu, Martínez i Oliveras.

SANS-MORAWSKA

També l'atac txec va tenir ocasions de mostrar la seva forta empenta

Els partits Centre d'Esports i Betis de Sevilla

El Sabadell també ha volgut remarcar el pas a la nova temporada futbolística, concertant dos encontres amb el Real Betis Balonpié de Sevilla.

Els ressenyaments que la major part de la premsa va fer dels partits que aquest cercle sevillà jugà amb el Júpiter—per cert ben desfavorables—han fet que els entusiastes sabadellencs es reservessin bon xic, particularment en el primer encontre.

La impressió que ens ha produït el Real Betis després de les seves exhibicions, és d'una inferioritat remarcable al Sabadell. Tècnicament són ben poca cosa; les jugades precises són comptades; i si bé el seu joc és d'una duresa del tot remarcable, tampoc havem pogut veure que arribés a la brutalitat que temíem després dels esmentats partits amb el Júpiter.

Allò més admirable d'aquest cercle és l'entusiasme i cohesió dels seus components, ço que dóna una varietat als encontres, que sempre complau a l'espectador.

Primer partit: 6 a 4

Arbitrant el col·legiat Llobera, dissabte va jugar-se el primer dels partits concertats entre el Betis i el Sabadell.

La lluita des dels primers moments ja fou favorable als locals, defensant-se, però, els sevillans admirablement. Després d'una sèrie d'atacs que feien preveure el gol, En Martí és el primer d'inaugurar el marcador en tirar un tret formidable que Torre no pot deturar. Poc després, Zamora i Bertran són els que també encerten burlar la vigilància del porter sevillà. Mancava poc per finir el primer temps, quan el Betis marcà

el seu primer gol per mitjà del seu davanter centre.

Représ el joc, el Sabadell ben aviat aconseguí millorar l'avantatge. En Martí primer, i seguidament Tena II, entren dos gols de bella factura. Els cinc gols a un favorable al Sabadell, feien preveure un daltabaix dels sevillans, però no fou pas així, car amb entusiasme envejable imposaren el seu joc, i un darrer l'altre marcaren tres gols per mitjà de Carrasco, Alvarez i Romeo.

El Sabadell torna a jugar de ferm i per fi Zamora aconseguí el sisè i darrer gol per al Sabadell.

Segon partit: 4 a 1

Aquest segon encontre resultà bon xic més interessant que el primer. El Betis donà la sensació que volia millorar el resultat de dissabte, jugant un primer temps amb una cohesió insospitable. La davantera del Sabadell, per la seva part, es mostrà molt diferent de l'anterior encontre; fent això que només marquessin un gol en el primer temps, malgrat de les moltes jugades propenses a augmentar l'"escoré" que se'ls havia presentat. El domini ha estat favorable al Betis, però l'encert de Casanovas els privà de marcar.

El Betis aconseguí empatar als quatre minuts de represa la lluita, aprofitant un free-kick amb que fou castigat el Sabadell. La lluita és aferrissada i aconseguí interessar a la nombrosa concurrència. Zamora desfà l'empat en desviar colossalment a gol una passada de Sangüesa.

Martí, d'un xut fortíssim, marca el tercer gol, i poc abans d'acabar Tena II marca el quart de penaltí.

El resultat de quatre gols a un reflecteix sobrerament la qualitat dels contendents.

Equip del Real Betis: Torre, Menudo, Aranda, Castañedo, Carrasco, Adolfo, Gildo, Romeo, Alvarez, Enrique i Manolín.

Equip del Sabadell: Casanovas, Cabedo, Cairó, Sangüesa, Tena II, Tena I, Balart, Bertran, Zamora, Martí i Sans.

Dissabte, Domènec ocupà el lloc d'En Balart. Arbitrà Mariné força encertadament.

Terrassa, 2 - Atlètic Sabadell, 0

En el camp de l'Atlètic, jugaren els primers equips dels cercles que encapçalen aquestes ratlles.

El fet que el resultat de l'encontre havia de decidir la possessió del trofeu "El Regulador", donà al partit un caire interessantíssim.

Als dos minuts de començada la lluita, una jugada desgraciada de Cofreces donà lloc a què el Terrassa s'apuntés el primer gol. L'Atlètic es refà prompte i imposa el seu joc, però la defensa egarenca es cuida d'evitar el gol que semblava imminent. El porter de l'Atlètic es fa aplaudir en unes tretes de mèrit indiscutible. Novament és l'Atlètic qui porta la iniciativa i arribem a la mitja part.

En el transcurs del segon temps es llençaren dos corners contra el Terrassa i tres contra l'Atlètic, tots ells sense cap resultat. Tots els esforços que els grocs-negres fan per marcar són inútils; no així el Terrassa, que en acabar l'encontre encara trova ocasió per a millorar el resultat amb un gol admirable.

Arbitrà Vilalta.

BADALONA-MARTINENC

Lakatos ha llençat el xut...

El Gràcia vencedor dels de Sant Andreu per 4 a 1

Els graciencs foren els que més dominaren durant tot el partit, demostrant una forta superioritat damunt llurs adversaris.

De bon començament per dues vegades el Sant Andreu va ésser castigat amb dos penaltys, a conseqüència d'unes mans de Solé; el primer fou llançat intencionadament fora per En Solé, l'avant gracienc. En canvi el segon, Sastre el convertí en gol; els groc-vermells feren algunes incursions als dominis de Palau, però Cortès, que juga admirablement, desfent totes les combinacions de la davantera andreuenc, en aclarir una situació perillosa aquest defensa lliurà la pilota a Vives, avançant aquest per l'extrem va llençar la bala dintre la xarxa de Nespleda, aconseguint el segon gol per als locals. El tercer gol va ésser obra de Sastre, d'un córner que tirà Vives. A les acaballes d'aquesta part hom notà un fort atac andreuenc, fent-se aplaudir Palau per la seva actuació.

En la segona part continuà el domini del Gràcia, però Solé, que estigué durant tot l'encontre fet un colòs, desfeu moltes vegades les incursions que feia la davantera gracienc, però amb tot i això no pogué impedir que Sastre, aprofitant una centrada de Vives, marqués el quart gol. Al poc temps fou Guixert qui va obtenir el gol de l'honor per al Sant Andreu.

Dels porters el que més ens agradà fou En Palau; de les defenses, En Cortès, pel Gràcia, i En Solé pel Sant Andreu, foren els que més sobresortiren en el seu comès; dels mitjos, els del Gràcia jugaren admirablement durant la primera part, no cansant-se de servir pilotes a llur davantera; no fou així en la segona, que estigueren molt desencertats; en els de Sant Andreu, hom notava la manca d'un mig centre; En Pasqual, que jugava en aquest lloc, no ens va convèncer; En Bau jugà amb molta voluntat. Dels davanteres, en Vives es mostrà un extrem de perill, Julià féu molt belles jugades, però en la rematada estigué força desgraciat, a l'inrevés de Sastre, que tingué una tarda com feia temps no li havíem vist. La davantera andreuenc va combinar molt bé, però a l'hora de la rematada es notà la manca de xutadors.

* * *

Defensaren els colors del Gràcia: Palau, Cortès, Vilà, Calatayud, Sales, Megías, Vives, Julià, Sastre, Soler i Orriols.

I els de l'Unió Sportiva Andreuenc: Naspleda, Solé, Sellarès, Bau, Pasqual, Sala, Bielsa, Massagué, Moré, Guixer I i Comas.

Tingué cura de l'arbitratge En Sop, que estigué encertadíssim.

SANS-MORAWSKA

Una escapada de l'ala esquerra dels txecs

A BADALONA

El Martinenc vencedor dels badalonins per 3 a 1

Aquest resultat no correspon pas al transcurs del partit. No volem dir amb això que els gols fets pels vermells fossin inmerescuts, ni negar, per tant, ni una engruna de l'esforç per ells desplegat; però afirmen que la tasca duta a terme pels locals mereixia una millor sort, i sobre tot no perdre el partit per una tan notable diferència com la que el resultat final significa.

Això vol dir que, un cop més, va produir-se d'un cop franc que tirà col·locadíssim a l'angle superior, En Rodríguez; per la seva part els badalonins s'apuntaren el seu gol per obra i gràcia de Llinàs, qui col·locà un xut fluix i desviat, després d'aver pifiat el defensa contrari.

A la segona part el domini badaloní no adquirí l'eficàcia necessària, algunes vegades gràcies a la defensa excel·lent que del seu marc féu En Prat; però les més a causa que la davantera del Badalona, tot i comptar amb jugadors de mritíssimes condicions, adoleix, al nostre entendre, d'entretenir excessivament la resolució de les seves jugades davant la porta, donant lloc amb els seus preciosismes i amb l'excessiva multiplicitat de les seves passades curtes, a que l'adversari es colloqui i acudeixi prest a la defensa. A més, manca a la davantera badalonina decisió en el moment de xutar; de no haver estat així, es quasi segur que el resultat hauria estat tot un altre. Unicament cal fer excepció del davanter centre, que aprofita totes les ocasions propícies i totes les esclertes per mirar de marcar, si bé no sap tampoc desfer-se en absolut d'aquell defecte general abans esmentat.

Tot això féu que els badalonins no marquessin més, com hauria estat de justícia. En canvi, els dels Martinenc, que en aquesta part donaren lloc, amb le seves poques arrencades, a que En Brú parés algunes pilotes ben dirigides, cap al final aconseguiren el seu tercer gol, fruit d'una escapada personal d'Urrutia, portada i resolta de manera afectista i brillant.

Sota l'arbitratge d'Aramburo, el equip s'arreglaren en la forma egüent:

Badalona. — Bru, Massanet, Texidor II, Bisch,

JUPITER-GIRONA

Santamaria, en marcar el primer gol del Júpiter

JUPITER-GIRONA

L'avant-centre Costa es veu interceptat pel defensa gironí

Blanco, Gamis, Cabrera, Llinàs, Forgas, Teixidor I i Teixidor III.

Martinenc. — Prat Marín, Rodríguez, Camorera, Samsó, Batet, Vilar, Pina, Lakatos, Creixells i Urrutia.

L'encontre era organitzat a honor i homenatge al cap del primer equip del F. C. Badalona, En Joan Llinàs, disputant-se una formosa copa oferta pel joier badaloní En Salvador Capu. Fou presenciat per nombrosos espectadors.

AL POBLE NOU

La Unió Esportiva de Girona feu un brillant paper davant el Júpiter perdent per 3 a 2

L'excel·lent situació en què es troba actualment el Girona, la qual ha quedat ben justificada en els falaguers resultats que continuament va aconseguint, ens féu preveure que el partit amb el Júpiter seria una cosa deliciosa.

Actualment la cosa no va anar conforme ens creïem, però no fou pas per manca de condicions en un altre ban, ja que les línies s'entengueren força, sinó per l'apatia que dominava als jugadors, la qual cosa féu que la lluita es desenrotllés, la majoria de vegades, mancant d'interès.

Els jugadors del Júpiter feren una primera part molt vistosa, sobretot el començament del partit (que potser foren els millors moments), malgrat i l'entusiasme que hi oposaren els gironins, dels quals es destacà d'una manera ben efectiva el porter Gauchia, parant bales molt difícils.

En començar el partit, els locals aconseguiren un gol ben merescut, per la precisió de Santa en burlar Gauchia que anava a blocar la pilota. Un segon gol marcà Bragulat per al Júpiter aprofitant una bala que perdé Bosch en voler-la refusar després d'un atac persistent a la porta de Gauchia.

El segon temps començà amb les mateixes característiques del primer, no trigant el Júpiter a marcar el tercer gol d'un xut molt fort de Santa.

Després d'aquest punt, el Girona es destapà completament aconseguint un persistent domini motivat per l'elegància i la precisió del seu joc i la seguretat en les passades.

Ben aviat i en una confusió a la porta de Ros, el Girona marcà el seu primer gol, l'autor del qual no ens fou possible desxifrar per la mateixa confusió. No trigà pas molt en venir el segon gol per als gironins i aquesta vegada fou Soler qui el marcà d'un xut molt fort.

Els dos darrers minuts de lluita el Júpiter semblava que es volgués revifar, però no passà d'aquí, i acabà l'encontre amb els tres a un favorables als locals.

U. E. de Girona: Gauchia, Poch, Bosch, Casas, Fàbregas, Feliu, Pons, Escuder, Soler, Vinyes i Roca.

Júpiter: Ros, Ortí, Martín, Perich, Gallicó, Mantoliu, Gil, Bragulat, Costa, Santa i Juncà.

A MANRESA

U. E. MANRESANA, 3 C. D'E. MANRESA, 4

Amb aquest partit la novella entitat U. E. Manresana ha inaugurat oficialment el seu camp de joc, ja de sobres conegut, car és el que fins ara havia estat del C. d'Esports.

Els jugadors del Barcelona, Plattko Alcántara i Sagibarba han jugat amb la Unió Esportiva, i durant l'encontre s'han vist jugades molt vistoses per part d'aquests jugadors, molt ben secundats per la resta de l'equip, del qual sobresortiren els dos defenses, Vila i Rosa, el mig centre, Faust, el mig ala, Piqué, i l'extrem dreta, Garriga.

Als deu minuts de començat l'encontre Plattko s'ha llançat als peus de Rossell i ha salvat un gol segur. El davanter manresà, que venia disparat, ha caigut involuntàriament damunt Plattko i aquest s'ha ressentit d'una lesió que té al braç que l'ha impossibilitat de continuar de porter, jugant aleshores de davanter centre, en el qual lloc estigué bastant encertat. L'ha substituït el porter titular, Galobart.

El Manresa ha jugat molt desencertat. Potser s'ha ressentit de la manca de Tort, Homs i Martí I.

Els gols de la Unió els ha marcat tots tres Alcántara, i els del Manresa Font, de penalty, al nostre entendre injust, Terme i dos Serrahima.

Ha arbitrat el jugador del C. d'Esports Homs, el qual està quasi bé del tot restablert.

A GRANOLLERS

GRANOLLERS S. C., 2 SANT FELIU DE GUIXOLS, 2

Sota les ordres de Roland començà el partit amb ensopegament per part de tots els jugadors, no valent-se en tot el partit cap jugada que valgués la pena; hom notà, però, una superioritat de joc per part dels locals que, de no ésser tan dolenta l'actuació de Pons, un altre hauria estat el resultat a profit dels locals.

Pel Santfeliuenc jugaren: Grau; Puig, Carcereny;

Galobart, Rigol, Mestres; Rius, Codinacs, Prats, Vidal i Rojas.

Granollers: Cervera; Miralles, Melenchón; Ventura, Boig, Serrano; Guix, Martí, Pons, Duran i Gelpi.

A IGUALADA

FLOR DE LIS (de Manresa), 3 ATENEU, 0

Diumenge l'Ateneu celebrà un partit contra el primer equip manresà Flor de Lis.

Certament des de fa una llarga temporada l'equip local, mancant d'alguns dels seus millors jugadors, no fa més que perdre partits.

En la primera part tot ha estat energia per tal d'obtenir el primer gol. Això ha fet que veiéssim força joc alternat, encara que favorable als visitants perquè imprimien més justesa en les jugades, el mateix a la defensa que a la davantera, que ha estat imparable. Malgrat del predomini dels forasters, l'Ateneu ha obtingut diferents còrners i ha llançat a la porta dels forasters alguns xuts que no han estat gol per miracle.

La segona part ha estat un complet domini manresà, que de seguida els ha valgut el primer gol, marcat per l'extrem dreta, en aprofitar una sortida de Solé.

El segon gol fou marcat per Alcanyis en un batitall. Gamisans, pocs moments abans d'acabar-se el partit, aconseguí el tercer d'un xut fortíssim.

En elogi dels vencedors només cal dir que tots, en general, es comportaren esplèndidament. Dels nostres ben pocs sobresortiren. Vera, en primer lloc, cal elogiar-lo pel seu entusiasme i decisió; Codina força bé, el mateix que Macià. Els davanteres, dolents, i Solé, bé, com de costum.

Jugaren pels visitants: Oliveres; Serra, Guarro; Casanovas, Vilaseca, Rojas; Alsina, Puig, Alcanyis; Gamisans i Galobart.

Per l'Ateneu: Solé; Macià, Castells; Vera, Codina, Calzada; Nuet, Selso, Ribà, Claramunt i Sogas.

El dia 13 del que som l'equip local va traslladar-se a Agramunt per jugar contra el primer (?) de la dita localitat, reforçat per jugadors de primers equips de la província de Lleida.

Perdè l'Ateneu per 2 a 1, tots de penalty.

A LLEIDA

Els resultats dels partits d'aquesta setmana són els següents:

A Bellpuig, dia 15.—Reus, 1; Joventut, 5. Dia 16, guanyà el Reus per 2 a 1 presentant-se aquest reforçat amb elements de primera categoria, a voluntat dels de Bellpuig, per tal de no haver de lluitar la copa que prometeren i que legalment correspon al Joventut.

Dia 20.—Al camp del Lleida el reserva ha guanyat el Tàrraga per un a zero.

El primer equip ha jugat a Osca i ha empatat a zero.

A VILASSAR DE DALT

IRIS, 2 VILASSAR, 2

Diumenge passat se celebrà aquest partit que va deixar tothom satisfet per les magnífiques jugades desenrotllades durant el seu curs.

L'equip local es presentà incomplet fins als vint minuts de joc, car li mancava el defensa Pons. Això fou segurament el motiu que l'iris marqués els dos primers gols de la tarda, car en entrar el dit jugador al camp canvià totalment el joc, aconseguint el Vilassar els cinc gols que li valgueren la victòria, aconseguint dos per Ruli, un l'horra, un Baqué i el darrer Huesca, d'un cop de cap de la seva marca.

Els de l'iris foren marcats un per Parera i l'altre per Ortí.

A PALAFRUGELL

OLOT F. C., 1 PALAFRUGELL F. C., 5

Lluitaren en el nostre camp el primer onze d'Olot—que entrenadíssim i amb el valuós reforç que per a ell constitueix l'excel·lent mig centre ex-sabadellenc Lluà, fou una actuació bastant discreta.—I l'equip local, format com segueix: Martí; Esparragó, Mas; Vergés, Pons, Necoira; Pons, Bonal, Miquel, Martí i Costa.

Els nostres jugaren un partit molt irregular i palesaren una descohesió poques vegades vista. Això i el pessim arbitratge fou causa que el públic sortís decepat del camp. Hom remarcà, malgrat la mala actuació local, car només Mas, i els davanteres en comptades ocasions, reeixiren, una innegable diferència en el joc d'ambdós equips, la qual cosa, malgrat de l'entusiasme i voluntat dels olotins i les excel·lents jugades de Lluà, produí una diferència notable en el marcador. Dos dels gols nostres foren marcats de penalty, adés d'haver cedit la bala al porter en una altra ocasió en què també els olotins foren castigats amb la pena màxima i haver anul·lat l'àrbitre dos gols més per off-sides que ningú no veié. Un incident entre l'àrbitre i Lluà fou causa que el partit finís uns minuts abans del temps reglamentari.

A TORTOSA

Diumenge, al camp d'esports del F. Ateneu, tingué lloc l'encontre entre una selecció del C. D. Europa, composta per Alemanys; Berché, Vidal; Adell, Graells, Peris II; Muñoz, Bastits, Olanedo, Gimeno i Solduga, i l'equip propietari del camp, integrat per Malla; Montagut, Garrido; Bel, Bosquet, Colomé; Fava, Espuny, Ferrà, Brull i García.

L'encontre va ésser molt renyit, car gràcies a la meravellosa oportunitat de Malla va quedar vencedor l'equip tortosí per dos gols a un.

Els gols dels tortosins foren entrats per Brull i Ferrà, i el de l'Europa per Olanedo.

A CALELLA

CALELLA, 3 POPULAR, 2

Diumenge l'equip local es traslladà a Arenys, a jugar amb el Popular d'aquella població, per disputar-se una formosa copa (?), emportant-se-la els calellencs.

Els nostres jugaren molt més que els seus contraris i guanyaren per tres gols a dos.

A MATARÓ

L'Iluro vencedor de la J. R. de Lleyda per 4 a 1

De relatiu interès ha estat aquest partit, degut al poc interès que van demostrar alguns jugadors locals. Durant el primer temps no es va marcar més que un gol a favor de l'Iluro, obtingut per Vinyes uns deu minuts després de començat el partit.

A la segona part Vinyes marcà el segon i poc després Domènecch aconseguí el de l'honor per al seu equip. Els de l'Iluro no tardaren pas molt en assegurar-se la victòria amb dos gols més marcats en l'espai de dos minuts per Codina i Canet, respectivament.

La joventut se'ns ha presentat per primera vegada i per cert la seva actuació ha satisfet bastant el públic d'aquí que aprecià en ells un equip de joves i amb una fe gran. Es d'esperar que si se segueixen jugant amb equips superiors molt aviat hom podrà apreciar un equip que difícilment serà batut. Els millors foren: Martí, Roman, Castillo, Moragues i Sánchez.

Per l'Iluro es distingiren: Mauri, Bentanachs, Palahi, Vinyes, i en alguns moments Canet.

Formaven els equips: Iluro: Florensa; Mauri, Comas; Bentanachs, Palahi, Lleonart; Clos, Canet, Codina, Vinyes i Danis.

J. R. de Lleyda: Albors; Martí, Roman; Ponseda, Castillo, García; Moragues, Rogelio, Sánchez, Domènecch i Farré.

A TARRAGONA

El C. D. Europa venç el Gimnàstic per 5 gols a 3

El partit jugat entre aquests dos equips havia despertat una gran expectació. Hom recordava el resultat inesperat de l'any passat—2 a 1 a favor del Gimnàstic—i els comentaris sobre el que podria ésser el match d'enguany eren variadíssims i per tots els gustos.

Amb una bona entrada ha començat el partit, i l'Europa ataca amb empenya i desconcerta per complet l'equip local. Els blancs s'han fet els amos del terreny i als set minuts han marcat el primer gol. El punt, en lloc d'animar el Gimnàstic l'ha deprimit moralment perquè—val a dir-ho—el porter no ha estat gaire amantat en intervenir. Han vingut dos gols més contra el Gimnàstic i ha acabat la primera part amb tres a zero.

El segon temps ha estat ben diferent del primer. S'ha vist joc per ambdues parts i el partit ha crescut en interès, per bé que ha degenerat en quelcom de violent. Una felle intervenció de l'interior esquerra vermell ha valgut el primer gol al Gimnàstic i des d'aquest moment s'ha jugat amb una gran fogositat. L'Europa ha tornat a marcar gràcies a un xut imponent de Gironès i el Gimnàstic ha millorat de seguida el resultat: en rematar hàbilment Alvarez una combinació amb Albar.

Semblava que aquests havia d'ésser el resultat però encara hi ha hagut temps perquè els equips marqués un gol per banda: primer l'Europa i després el Gimnàstic. Aquestes contínues alteracions del marcador han donat al partit un gran interès.

Bordoy; Serra, Alcoriza; Serra, Pelà, Artizús; Gironès, Olivella, Gros, Armas i Alcàzar han jugat per l'Europa. Lladó; Calabuig, Virgili; Pujol, Montfort, Casas; Pico, Cupons, Sotillos, Alvarez i Albar pel Gimnàstic. Han estat substituïts per lesions, Virgili per Bart i Gros per Maurici.

Ha arbitrat Camorera. En ésser acabat el partit, uns gestos incorrectes d'un jugador de l'Europa al públic han estat causa d'un avalot que s'ha acabat amb la visita a la Comissaria de Policia de dos d'aquests jugadors.

LA I TRAVESSIA DEL PORT TARRAGONA ES DISPUTADA PER VINT-I-NOU NEDADORS

La Secció de Natació del Club Nàutic ha deixat instituída aquesta prova anual que se celebrarà d'ara endavant un diumenge o festa d'agost o setembre.

Enguany, tot i tractant-se d'una prova de relativa dificultat, si es té en compte que la natació tarragonina tantost comença, ha assolit ja un èxit dels més encoratjadors.

Les llistes d'inscripció s'han omplert fins al número 44 i malgrat dels forfaits una mica crescuts, per causa del llevat que ha molestat tot el matí, ha estat una cosa imponent el moment en què els vint-i-nou nedadors que s'han presentat han abandonat la meta de sortida.

Els nedadors del barri marítim del "Serrallo" han triomfat brillantment i han acaapat tots els llocs d'honor, demostrant a bastament que en ells hi ha pasta per esdevenir, polint un xic defectes d'estil, veritables campions.

El club organitzador ha reeixit en la seva tasca i ha fet un treball molt perfecte sense negligir els detalls.

La prova ha tingut un calent popular, interessant en gran manera el barri del "Serrallo" i els petits aficionats que, en nombre considerable, han ocupat els llocs des d'on es podia presenciar millor l'arribada dels concursants.

La classificació ha estat la següent: Primer, Llambrich, en 29' 30" 1/5; segon, Rosa-

AVIAT, MOL AVIAT...

sortirà "FLEST" el preparat ideal que per moltes rahons tois els homes i de totes les edats gastaran.

¡RECORDI FLEST!...

les, 32' 12" 2/5; tercer, Prat (C. N.), 33' 13" 1/2; quart, Botràs, 33' 40" 2/5; cinquè, Calvet; sisè, Sagarra (C. N.); setè, Bas (C. N.); vuitè, Vergés; novè, Hernández (C. N.); desè, Ramos (C. N.).

Es classificaren dintre el temps concedit fins a 19. Immediatament d'acabada la prova s'han repartit als guanyadors els quinze premis en disputa.

A REUS

REUS DEPORTIU, 3 U. E. DE TERRASSA, 3

U. E. de Terrassa: Gonzalo; Balclart I, Pla; Balclart II, Carbó, Fernández; Mercadé, Ballo, Fausto, Martínez Surroca i Barceló.

Reus Deportiu: Cabo; Gil, Queralt; Vernet, Magriñá, Vergés; Munté, Domingo II, Rubio, Fort i Corrons.

La llarga temporada que el Reus no havia presentat al seu camp el seu primer equip—des del 25 de juny—, feia que hi hagués una marcada expectació per veure els elements novells als rengles de l'equip local, a més de lluitar contra un equip que encara que no classificat en categoria ha obtingut bones èxits.

Malament comença el Reus en resultats, puig que la partida de diumenge era guanyada per ells per un score de volum, com així ho han reconegut els de Terrassa, que la sort i el porter els ha salvat d'una desfeta.

Però si bé el resultat no ha estat pas brillant per al Reus, en canvi l'equip que s'ha arreglerat ha demostrat una bellesa de conjunt inusitat i una característica notable: aquella impetuositat i entusiasme en la lluita, temps ha no vista en els nostres camps.

Per ésser els comentaristes tots al redós de l'actuació de nostre equip, direm que el partit fou empatat a tres gols, i en obsequi a l'acció local cal donar la nostra modesta opinió.

AL VENDRELL

El partit jugat avui a l'estadi ha estat dels que deixen grat record; el Vendrell ha fet un joc molt bonic i ha batut per tres gols a cap una potent selecció del Club Gimnàstic de Tarragona.

* La cursa ciclista celebrada el dia 20 en el circuit Creixell-Torredembarra-Vendrell-Torredembarra-Creixell ha estat un formidable èxit per l'organització.

L'ordre d'arribada ha estat: Primer.—Salvador Arall, del Club d'Esports del Vendrell, damunt cicles Guinovart i Escoda, pneus Hutchinson; segon: Antoni Bonet; tercer: Josep Girona; quart: Antoni Rosich; cinquè: B. Bargalló, classificant-se fins a vint corredors.

La primera del setmana "El Baix Penedès", a l'entrada del Vendrell, se l'adjudicà Miravent, amb més d'un minut d'avantatge sobre Medinaceli, que el seguí.

Cal remarcar l'entusiasme dels senyors Boda i Gené de Creixell, els quals portaren l'organització de la cursa. Hi han assistit els asos Saura i Janer, aquest darrer donant del primer premi.

A VILANOVA I GELTRÚ

RAPIDS, 1

ASSOCIACIÓ, 4

S'ha celebrat en aquella vila un partit entre "Els Ràpids", del Club Deportivo Europa, i el primer dels Alumnus Obrers.

L'encontre no ha passat de mitjà, ja que poques vegades ha arribat a interessar el públic. Les jugades més bones les féu el porter alumnista; els defenses estigueren regulars; dels mitjos, el millor Domingo I, i dels davanter, Gálceran I i Rovira; els altres ajudaren.

Dels forans, el porter i els defenses; dels altres, res de bo. Gairebé sempre dominà l'Associació.

Els gols foren marcats, els dels locals, un a la primera part per Gálceran II, d'una bonica centrada de Rovira; els altres tres a la segona part, per Domingo I, en rematar amb el cap un córner tirat per Gálceran I; per Gálceran II, d'un bon xut, i per Amare, d'un superb cop de cap. El dels forasters fou aconseguit a la segona part per mitjà del seu davanter centre.

Quan faltaven quatre minuts per acabar es produí un incident entre dos jugadors contendents. La culpa principal era d'un jugador dels Ràpids, el qual durant tot el partit abusà del joc brut; però tenia també una part de culpa l'àrbitre, que ho tolerà. El públic hi prengué cartes i hi hagué una mà de cops de puny que espantava, fins que la guàrdia civil actuà. De relatar-ho ens enorguim, però cal dir-ho. Ja és hora que aquesta part de públic procuri de no donar aquests espectacles, perquè si ara passa això, què succeirà quan el campionat?

A SITGES

C. D. SITGETA, 3

FOMENT F. C., 0

Per tres gols, com haurien pogut ésser sis, vencé l'onze local el Club de Molins de Rei. L'encontre no oferí transcendència per l'evident superioritat del Sitgetà, que efectuà una pressió contínua. Els tres gols foren aconseguits a la primera part, obra d'Arnau (2) i Aparicio, el d'aquest en esplèndida forma. El segon temps més que domini fou acorralament, i si no es marcà cap gol fou per l'embaràs amb què es produïen els davanter i una altra causa ben comprensible. L'equip del Foment F. C. és un conjunt que podrien anomenar de "notable vulgaritat". Es destacà per damunt de tots el mig centre i la defensa. Durant el partit es tiraren nou córners contra el Foment i dues contra el Sitgetà. Dels locals la part defensiva entrà poc en joc i dels altres els millors foren el davanter centre, Rabell, i l'interior Arnau, el qual cada dia demostra més la seva gran classe.

El C. D. Sitgetà arreglerà: Miravent; Fonfria, G. I. Pellicer, Giner, Vidal; Gari, Aparicio, Rabell, Arnau i Lorén.

CICLISME

La carrera Copa Benedid

Busqué vencedor, havent fet junt amb Martínez una brillant cursa

Més de 60 corredors de tercera categoria i neòfits va reunir la cursa celebrada diumenge en el recorregut Barcelona-Vendrell-Vilafranca-Sant Sadorní de Noya-Barcelona, que portà a terme l'Esport Ciclista Català recollint la gesta admirable de desprendiment del nostre esportiu industrial Joan Benedid, que regalà dues magnífiques bicicletes de la seva excel·lent fabricació per dotar de premis aquesta cursa. Uns i altres es feren mereixedors de les felicitacions per llur entusiasme i protecció a favor de l'esport ciclista.

El que fou la prova

Pot ben dir-se que tan aviat sortiren els corredors de l'Hospitalet, començà de prendre la cursa un gros interès, que no va decaure ni un sol moment, ben al contrari, car a la meitat i en els darrers quilòmetres, es féu intensament emocionant.

Al viatge d'anada al Vendrell per les planúries de Gavà i Castelldefels, Busqué i Milian obligaren d'anar l'escamot a un tren fortíssim, i en arribar a les costes de Garraf el primer dels esmentats, provant una forma brillant, escapà tot sol per la Mala Dona, coronant el cim amb bon avantatge sobre els seus rivals, i motivant la desfeta de tot el pilot.

En Milian produí també un gros esforç, i llançant-se

per la baixada temeràriament, aconseguí a Busqué. Els dos xicots fugien junts, quan en una falsa maniobra en Milian fregà les papellones dels fusells, trencant-se quasi tots els radis de la roda de Busqué. Aquest trobà fortuïtament un bon ciclista de Sitges que li va prestar una roda, i continuà la cursa.

Mentrestant, Lorente, de Mollet; Martínez i Borràs, s'uniren a Milian i tots quatre, rellevant-se en el tren, cada 500 metres, empengueren una marxa boja arribant al Vendrell amb cinc minuts d'avantatge damunt Busqué.

Es passa una hora de neutralització, i surten els corredors a les mateixes distàncies, continuant la lluita molt durament. Resten només en cap Martínez i Lorente, que passen per Gelida portant un minut a Milian, i cosa de dos minuts i mig a Busqué. En Borràs, un jove neòfit de Cornellà, víctima del seu gran esforç, en els primers 70 quilòmetres ha decaigut. La persecució dels quatre homes que porten la davantera continua rabiosament. A Martorell, Milian pren contacte amb Martínez i Lorente. En Busqué continua cara al vent amb una energia de tità, i sortint de Molins de Rei veu els seus contrincants, atrapant-los a la sortida del poble.

En entrar a la carretera de Sarrià, Busqué demarra de nou, i Milian queda després uns metres. Emboquen a la Diagonal Busqué i Martínez netament despresos, i fins a l'encreuament del carrer de Muntaner, lloc on s'havia situat la cinta, es disputen furiosament el primer lloc.

Circuit Barcelona-Vendrell

Carrera Copa Benedid

(20 setembre 1925)

Es classifica 1.er ABSOLUT
MANUEL MARTÍNEZ
portant cicles

BENEDID

en 5 h. 3 m. 3/5

mer lloc, vençent al final Busqué, que en els darrers 50 metres havia aconseguit desbordar el seu rival.

La classificació

1. Josep Busqué, 140 km., en 5 hores 5 minuts.
2. Martínez, 5-5-3.
3. Milian, 5-5-6.
4. Lorente, de Mollet (primer neòfit), 5-12.
5. Domingo, 5-16.
6. Conesa, de Mollet, 5-16-1.
7. Borràs.—8. Munné.—9. Costa.—10. Maño.

Se'n classificaren 20. La prima de Vendrell fou guanyada pel neòfit Borràs, de Cornellà.

Una protesta

Cal advertir que Martínez va presentar protesta contra Busqué, per considerar que s'havia fet remolcar per una motocicleta a la tornada del Vendrell.

A REUS

Espanyol-Tresserres guanyadors de les 3 hores

Al Velòdrom de la Casa del Poble tingué lloc dis-sabte passat una cursa a l'americana de tres hores, en la qual prengueren part els equips següents:

Espanyol-Tresserres; Sans-Margalef; Alegre-Gil; Martí-Rosich; Figuerola-Sans (C.), i Calvet-Sans (M.).

Prometia ésser una brillant cursa, essent així en part, malgrat l'aparatosa caiguda de Sans, que amb la bicicleta esclafada estigué més de mitja hora fora de la pista. Durant aquest temps el seu company, Margalef, sostingué una cursa duríssima, car els contrincants s'aprofitaren de l'handicap, aconseguint Espanyol-Tresserres guanyar-li una volta.

Sans tornà a la pista i fou llargament ovacionat, però les contusions rebudes el deixaren en males condicions per lluitar com ell sap fer-ho quan porta una volta perduda.

Molt animades les primes, que s'endugueren Gil, Espanyol, Margalef i Sans, el qual guanyà una prima que consistia en un bitllet de la rifa nacional, que segurament deu saber que ha de sortir premiat.

El resultat fou per l'ordre que han estat esmentats els equips abans.

Gran match Internacional de Futbol

Dijous, dia 24,

U. E. de Sans

contra

Morawska Slavia

Camp de l'U. E. de Sans

La porta, molt ben guardada avui, però sense ocasió definitiva de jutjar el porter; només direm que té condicions i grapa.

Els defenses, quan tinguin més intel·ligència, formaran una parella que tancarà amb fortitud el marc local, que, perdudes petites deficiències, serà de les més bones.

Els mitjos la millor línia i quasi ens atrevim a dir pletes de la seva categoria. La davanteria, incompleta i mancada dels elements titulars, no ha pogut donar el seu rendiment, però cal consignar que representa un valor positiu i d'esperances el davanter centre, els qual ha fet la més bella exhibició de bon futbol aquesta tarda, amb tot i no veure's secundat pels interiors, Domingo per les seves retencions de bola i Fort per haver perdut de manera considerable les seves facultats, i Corrons que en el lloc d'extrem i interior ha demostrat plenament que és un jugador de primera línia.

L'equip que representarà la nostra ciutat en la lluita que s'acosta té avui ja captada la simpatia de l'acció local i hom n'espera un paper digne en els resultats del campionat.

L'Atlètic del Turó batut pel Reserva de l'Europa, per 6 a 1

EUROPA (reserva), 6 ATLETIC TURO, 1

Un partit d'escàs relleu resultà el jugat entre el reserva de l'Europa i el primer equip de l'Atlètic del Turó, en el camp d'aquest darrer.

El resultat ja demostra la superioritat de l'equip vencedor, ense que vulguem dir que l'Atlètic deixés de fer qualsevol exhibició notable.

Els vencedors sí que demostraren una tècnica de joc perfecta, particularment la davantera. La línia mitja va estar també sempre molt oportuna.

El primer gol de l'Europa l'obtingué Xavier, de penalty. Els altres els obtingué Casals, el qual demostrà que sabia aprofitar l'esforç dels seus companys, dignes d'haver-se-les amb equips de major categoria que l'Atlètic del Turó.

El punt dels vençuts el marcà Reverter. Amb més decisió davant la porta contrària ben segur que haurien quedat millor, perquè combinaren bé.

S'arregleraren com segueix: Europa: Sanahuja; Solà, Vidal; Graell, Xavier, Pla; Bonfill, Peiró, Casals, Montbrío i Vidal (D.).

Atlètic del Turó: Jové; Benedí, Jesús; López, Gibert, Roca; Reverter, Marius, Giner, Cortés i Seguí.

Els campions del rem

El bell exemple dels de l'Urkirolak de Donòstia

Creient que seria d'un viu interès per als nostres lectors de conèixer quelcom d'aquesta nova entitat en les luites del rem i que de manera tan brillant ha sabut conquerir l'últim campionat peninsular de iols a quatre, fent popular el nom d'"Urkirolak" entre els esportius nàutics, hem procurat d'obtenir una informació de qui són i com actuen aquests entusiastes xicots aplegats sota aquest nom exòtic per a nosaltres, i amb aquest fi nostre company Robert Serinyà celebrà una conversa amb En Joan Landaberea, que a continuació transcrivim.

Complint l'encàrrec dels amics de L'ESPORT CATALÀ, en arribar a Donòstia vaig indagar on podria trobar algun element directiu del Urkirolak, i a aquest fi van ésser guiats els meus passos vers un humil soterrani d'un guixaire, on, després de les prèvies presentacions, vaig obtenir aquest lleuger entreviu amb el vice-president, encara que potser fóra millor suprimir el càrrec, ja que l'Urkirolak es mou en una organització tan democràtica que tots els seus integrants formen la Junta Directiva.

Altrament, com l'originalitat del mateix nom del cercle, en éuskar pur, ja deixa preveure, els components de l'Urkirolak se senten abrandats del més pur esperit patriòtic, no essent d'estranyar la cordial benivinduda que han volgut reservar-nos en saber la nostra condició de redactors d'una revista pensada i escrita en català.

—Digueu-me la traducció o etimologia del nom de la vostra entitat,—fou la primera pregunta que vaig fer a En Landaberea.

—En la nostra llengua Ur vol dir mar i Kirolak és esport; per tant, Urkirolak pot traduir-se per Esports de Mar.

—A part l'ordre esportiu, quina és la característica de la vostra entitat?

—Més que entitat li escauria el nom de grup; només som catorze socis i no en volem pas més. Creiem que aquesta és la millor manera de treballar sense enfadar-se. Tots som obrers, i en la nostra agrupació esportiva tots som iguals. No tenim ni estatge social. Tenim una barraca on guardem les embarcacions, i com a lloc de reunió utilitzem aquest soterrani del taller de guixaire, que és del germà del president.

—I fa molts anys que teniu constituïda aquesta germandat del rem?

—Uns catorze, s'no que abans sols corríem amb "bateles"—embarcació de pescadors de tres remers i timoner, que també rema—i "traineres", i naturalment, érem desconeguts del món oficial de l'esport.

—Com vàreu començar a practicar el rem d'esport?

—Nosaltres mateixos ens havíem construït sempre les nostres embarcacions, i un dia tinguérem la idea de fer-nos un iol, que per cert ens resultà d'un pes excessiu,—li posàrem per nom "Euzcotara" ("Basca"). Després, vista la nostra afició, l'any passat el R. Club Nàutic ens regalà el seu iol "Antziak" ("Allà va"). L'estat d'aquesta embarcació era molt deteriorat i haguérem de canviar-li taula per taula. Ara creiem que podrem comprar un iol nou, car comptem amb l'ajut de la Reial Societat, que ha posat una quota extraordinària d'una pesseta per soci.

—Així, doncs, el rem interessa als vostres compatriotes?

—Els nostres èxits han produït un gros entusiasme a Bascònia i creiem fermament que el nostre esport prosperarà. De moment sembla que a Bilbao estan decidits a practicar-lo, i no cal dir-vos la importància que pot representar l'ingrés dels nostres veïns.

—Preferiu córrer en mar lliure, com ho féu aquí, o dintre port?

—Ens és igual; naturalment que essent una dificultat per als contrincants el mar lliure, vós mateix completeu la resposta.

—Després de l'entusiasme que ha despertat el vostre darrer triomf és segur, doncs, que haurem de venir a les vostres aigües a veure els vinents Campionats?

—Aquest és per ara el nostre desig, però això depèn de la voluntat de la directiva de la Federació. Per la nostra part, sempre estem disposats a desplaçar-nos. El que hi ha és que pel caràcter de la nostra agrupació, els nostres recursos queden molt lluny dels nostres entusiasmes.

A més, tots som obrers i no ens seria molt fàcil obtenir sovint permisos de les cases on treballem. Per anar a Alacant comptarem amb subvencions de la Diputació i l'Ajuntament, ultra una subscripció popular organitzada per tots els cercles esportius.

—En la preparació tècnica de l'equip, fins procediments empreneu i quina és la boga que porteu?

—Durant l'hivern els nostres remers no remen; ens dediquem a la construcció de noves embarcacions. L'entrenament per a unes regates el fem consistir en uns dos mesos de pràctica del rem. Per consegüent, la nostra preparació és curta, però forta. La boga que porten els nostres remers és d'unes 32 a 34 estropades, i quant a estil, és el que ells mateixos s'han forjat.

—A Catalunya, els que no han tingut la sort de veure el vostre equip se l'imaginen format per unes figures quasi gegantines.

—No; el que son, això sí, amb tot i no depassar de l'estatura i pes normals, tots ells xicots molt forts.

A la regata d'Alacant, el marca, degut a haver-se-li enganxat el culant al carretó, li saltà aquest als peus del timoner. Això li va passar a l'arrencada, la qual cosa vol dir que va córrer tota la regata assegut sobre les guies. Crec que això és una prova de la força i voluntat del nostre equip.

—L'equip d'enguany és el mateix de l'any passat?

—Hi ha hagut dues modificacions; el marca i el timoner. Prenen nota dels que integren l'equip campió de 1925 amb el detall del treball en què estan ocupats, perquè vegien com nosaltres practiquem l'esport per l'esport.

Timoner: Marian Larrandia (moço d'una casa d'efectes navals).

Marca: Angel Lizàrraga (patisser).

Idem estribord: Agustí Lacoste (mecànic).

Segon babord: Josep Echeverria (dependent d'una fleca).

Proel: Gaspar Igarragaray (dependent de banca).

Vaig creure prudent no abusar més de l'amabilitat del vice-president de l'Urkirolak i després de saludar el president, l'en Pere Mendizàbal, que em fou presentat en el transcurs de la conversa, vaig deixar l'agradosa companyia d'aquests humils i veritables esportius tot i pensant com seria formós que llur exemple de constància fos més abundant en el món esportiu, on, dissortadament, han pres massa ufana les males herbes de l'interès i la vanitat.

Robert Serinyà

La crisi del fútbol a Anglaterra

Algunes vegades haureu sentit a dir que el fútbol és l'esport nacional dels britànics; la definició no és ben exacta. A tot estirar, pot dir-se que és l'esport que reuneix més grans quantitats de públic no us ha de sorprendre si viatjant trobeu algun fill de Britània que manifesti una mica de despreci per aquest esport considerat l'entrenament favorit del baix poble. Es indubtable que el professionalisme, amb tots els seus defectes inherents, ha contribuït a desviar en bona part aquest gust que sentia la generació anterior pel fútbol. L'esport atlètic practicat amb preferència pels estudiants i per la joventut distingida anglesa, és el rugby. Si asys enera aquesta preferència havia passat gairebé desapercibuda, avui, en canvi, és objecte de preocupació per part dels directius britànics, que han pogut comprovar que la pràctica del rugby en les escoles primàries supera de molt la de l'Associació. Un diari anglès diu que si les coses segueixen per aquest camí, la proporció dels escolars practicant el F. A., aviat serà insignificant.

Naturalment en bon esperit anglo-saxó, no s'ha reduït a expressar unes quantes lamentacions i deixar-ho córrer, però ha obert una enquesta prop del professorat, dels univesitaris, etc., per saber les causes d'aquest allunyament del fútbol, i entre la varietat de les assenyalades, es coincideix en apreciar que no són les de menys transcendència les següents:

L'absurda rivalitat que no té res d'esportiva que ha creat entre els districtes i comarques, la dèria de constituir equips superiors als altres, donant-se el cas que moltes poblacions posseeixen un gran team que porta el seu nom i cap dels jugadors en són fills.

Els depriments espectacles que d'un temps ençà dona el gran públic que es reuneix als camps de joc. (Fa poc un àrbitre va ésser apedregat i hagué de sortir custodiat pels jugadors i per la policia... Gairebé com aquí, no?)

Les trapasseries a què es lliuren els professionals (per bé que en aquest punt s'ha millorat molt degut a les enèrgiques sancions dels Federatius). La manca de l'esperit de "gentlemen" que s'ob-

II Gran Premi de Sant Sebastià

Representant:

J. SUBIRANA Clarís, 75

NOU TRIOMF
DEL
AUSTIN

CONDUIT PEL Sr. ZUBIAGA

PRIMER absolut :: Volta més ràpida: a 95 km., amb 1 h. 7 m. i 54 s. d'aventatge del segon :: Un sol cotxe inscrit i cotxe de sèrie, particular senyor Zubiaga

serva avui entre els actors d'aquests grans partits, degut a la baixa categoria social d'on surten la majoria de jugadors "pross".

Un professor de cultura física ha arribat a afirmar que tot l'endarreriment que s'observa en matèria esportiva al Regne Unit és degut a la perniciosa influència del fútbol, tal com avui es porta i que malmet moltes energies. Pel bé del fútbol i de l'esport, ha dit, s'imposa una nova legislació que remogui de cap a peus tota la constitució actual. Altrament, les persones de sentit comú hauran d'anar-se distanciant cada vegada més d'aquest focus tan poc esportiu.

Com pot veure's, els resultats de l'enquesta guarden molts punts de contacte amb la d'altres països. És un símptoma curiós.

Els resultats de divendres

(Segueix de la pàgina 8)

card Alís, car cal tenir present que Hobin ha boxat i ha vençut molt dintre dels pesos mitjà i fins mig fort.

Tractarem de resumir el que fou la lluita:

Notàrem, tot seguit de rompudes les hostilitats, el deliberat propòsit de Ricard Alís de mantenir el combat a distància. Tasca tanmateix difícil davant d'un gat vell com Piet Hobin. No obstant, Alís recíxi completament emprant amb precisió meravellosa i amb la força que tots li hem reconegut el seu potent directe d'esquerra. La lluita, doncs, es descabdellà gairebé sempre a distància. Només de tant en tant Hobin entrà en "clinch" quan no tingué altre mitjà d'evitar els duríssims atacs contraris. Durant cinc rounds els atacs i els contra-atacs se succíren furiosament, i en ells Alís obtingué una superioritat tan gran que en diverses ocasions hom temé que Piet Hobin, que ara sagnava de la cella esquerra, ara pel nas, ara per la cella dreta, no pogués continuar la lluita; més a més, el belga acusà diversos cops, per bé que refent-se ràpidament empenygués novament l'atac que la major rapidesa del nostre desbordà plenament.

Al sisè round canvià completament la fesomia de la lluita. Alís es trobà cansat i es dedicà més a esquivar i a blocar que no pas a continuar efectivament el combat. Piet Hobin intentà aleshores refer la seva puntuació, però el seu atac, molt ben blocat i esquivat per Alís, mancà molt sovint de precisió. De tant en tant el català, sortint de la seva inactivitat agressiva, atacà i perseguí el belga, que en els rounds sis, set i vuit i començament del nou aconseguí un cert avantatge.

Però arribà el final del novè round i Alís tornà a ésser el que fou al començament, encara que en el seu atac no tingués l'eficàcia del d'aleshores. En el desè i darrer round la batalla és represa altra vegada amb fúria, demostrant-se ara plenament la gran superioritat de Ricard Alís, el qual, en el transcurs de l'encontre, rebé diverses ovacions, de les quals es recordarà segurament tota la vida. També Piet Hobin, en abandonar el ring, fou justament ovacionat.

TEATRE OLIMPIA

GRAN VETLLADA DE BOXA CAMPIONAT DE CATALUNYA

Cañizares - Gironès

Gonzales - Puig

I QUATRE COMBATS MÉS

Els altres combats de la vetllada deixaran un record ben fugitiu als que els presenciaren: Villar-Cola fou un match monòton, que guanyà el segon, com anteriorment. Roca-Cuenca fou una nova victòria del primer. Diògenes-Tejeiro fou també guanyat pel primer, i Flix vencé, com els altres vencedors, per punts, el seu adversari Gómez.

Presenciaren aquesta memorable vetllada unes sis mil persones, és a dir, totes les que tingueren la fortuna de trobar entrada, car moltes d'altres menys afortunades hagueren de restar al carrer.

La nota sortint fou el gran triomf de Ricard Alís, que en aquests moments se'ns presenta com el millor boxador de la Península, susceptible d'obtenir en l'esdevenidor èxits encara més grans si vol i sap mantenir-se en la seva forma actual.

Al Mundial Esport

Els organitzadors d'aquest local donaren també dijous una vetllada de boxa, a la qual assistí un públic molt més nombrós del que era d'esperar, donat l'esdeveniment de l'Olympia.

En aquesta reunió Lorenzo i Bruguier confirmaren els seus èxits precedents batent, respectivament, Alberich i Aracil, per punts.

La gran prova russa és un nou triomf de la FIAT

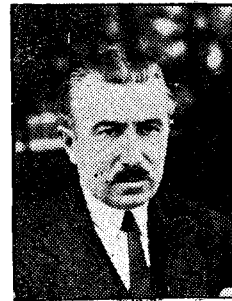
Aquesta prova, organitzada pel Govern rus, desenrotllada per etapes entre Leningrad i Moscou, ha acabat amb la victòria del "Fiat" guiat per Piccini. Ja en el transcurs de la cursa tinguérem ocasió de dir que l'equip Fiat havia portat sempre la davantera. Com a coronament de la travessia de Leningrad-Moscou, prova de resistència i consum, els cotxes han de prendre part en una cursa de velocitat i en una altra sobre recorregut accidentat.

Cal dir que gran part del recorregut estava en tan mal estat, que el nombre de cotxes eliminats és bastant considerable. Imaginem, doncs, com serà la cursa final.

El triomf del Fiat no sols té importància esportiva, sinó que, donat el caràcter oficial que el Govern rus ha donat a la prova, és d'una transcendència comercial molt gran.

Aires d'Europa...

Alexandre Iribarren

Un dia l'amic Torres telefonà que ens esperava a sopar a la Maison Dorée. Feia poc del gran èxit de la Volta ciclista a Catalunya, i creguts que l'àpat era per festejar com calia la tasca tan ben portada a cap pel nostre líder en matèria de manillar, hi anàrem amb altres companys. Fou allí on tinguérem el gust de conèixer

N'Alexandre Iribarren, el nou representant de les bicicletes "Dollar", que per celebrar el bell començament de la marca havia volgut obsequiar els corredors i la premsa amb un banquet íntim. En Torres només ens n'havia dit la meitat, perquè altrament creia que hauríem declinat la invitació.

El senyor Iribarren, al final, tingué unes belles paraules per a la nostra terra i exposà la seva fe que entre tots se l'ajudaria a formar ambient per anar d'una manera decidida a la construcció del Velòdrom tapat. Bella perspectiva, somni temptador... No cal dir que en els eflüvis del sopar tothom va felicitar-se de tan bells propòsits. No obstant, serà pecar d'indiscrets si diem que potser cap dels allí assistents se'n recordà més...?

Però aquest basc de França que es diu Alexandre Iribarren ha demostrat que en ell hi havia quelcom més que un propòsit i que aquest podia convertir-se en una realitat si se l'ajudava i si es contribuïa a remoure un xic l'ambient sempre decaïgut per als nous intents i per als bells projectes. El velòdrom tapat a Barcelona constitueix no solament una necessitat i una reivindicació esportiva, però xifres en mans pot demostrar-se que no és pas una quimera, i que pot rendir plenament sota l'aspecte industrial. Per tal d'aconseguir-ho, només es requereix un xic de cor i de... desprendiment.

El senyor Iribarren ha demostrat que les dues coses li sobraven. Sense comptar amb altre ajut que el d'En Torres (això és, platònic), s'ha llançat darrerament a una aventura que la "guigne" en forma de temporals i de pluja li ha representat perdre una pila de mils pessetes.

Alexandre Iribarren, però, no se sent desmaià, i continua amb la seva fe i el seu entusiasme pel velòdrom barceloní.

Aquest home forçosament ha de sortir-se amb la seva, perquè està animat avui d'un ideal: portar un xic d'ambient europeu al nostre esport. Altrament cal fer-se la següent conclusió: no hi haurà ciclistes catalans fins que no tinguem el velòdrom, com no existirà una veritable passió per la bicicleta fins que la gent no hagi "tastat" a fons la bellesa infinita de les grans curses en pista. D'ací pot venir-ne que la indústria ciclista catalana sigui una realitat.

La feina és àrdua i aspra, però comptant amb gent d'empenta com la d'aquest industrial procedent de la Bascònia francesa, hom pot mostrar-se esperançat. Repetim-ho: només cal una mica de sort i d'atreviment. Després, l'èxit coronarà l'obra projectada.

Mentrestant, l'Iribarren ha vingut a posar-hi la primera pedra, que sempre sol ésser la més costosa.

SANS-MORAWSKA

Un còrner molt disputat

El míting automobilista de Guipúscoa

Chasse, amb "Salmson" vencedor en els ciclecars de 1100 c. c. i Zubiaga amb "Austin" dels 750 c. c.

Divo, damunt "Delage" primer en el G. P. de Velocitat, en el qual hi trobà la mort el corredor Torchy :: La regularitat dels Bugatti

La prova de turisme ha constituït un gran èxit i un gran triomf de Ballot

Corolaris

Donostia, 20 setembre. (Del nostre enviat especial).

Dir que les curses de San Sebastián han satisfet plenament els organitzadors, com així ha estat, seria un tòpic sense valor. Cal acompanyar l'afirmació amb algunes consideracions, no totes d'ordre tècnic, perquè és en el que pertoca als resultats tècnics allí on poden fer-se més distincions.

Els organitzadors poden estar contents, sobretot, d'haver arribat a una perfecció d'organització difícil de superar, tant més lloable quan només és la tercera vegada que celebren aquesta prova, i tant en conjunt, com en detalls, amb l'excepció de l'"affichage", que ha estat defectuós i confusoriari, més per culpa del personal i no dels organitzadors, tot ha marxat com una seda. I és que, cal dir-ho, els que han tingut a llur cura la realització de la prova, han treballat amb entusiasme, amb l'ajut decidit i intel·ligent de les corporacions. Tothom que ha tingut un càrrec qualsevulla, ha treballat amb eficiència. O sigui, que no hi ha hagut senyors que han acceptat un càrrec, el paper dels quals ha estat purament decoratiu. Aquí tothom ha omplert el seu paper i ha donat el seu rendiment.

No parlariem de l'èxit de públic si només jutgésim el de les tribunes. La població, sobretot flotant, de la ciutat donostiarra que assisteix a les curses de les tribunes, igualment assistirà a qualsevol festa de qualsevol caràcter, en local tancat o a l'aire lliure. Cert que les tribunes han presentat sempre un cop de vista lluidíssim, on un repòrter de societat gairebé s'hauria de desmaià d'emoació i en faria una ressenya brillant; però nosaltres tenim la sort de no habitar la pell d'un exemplar d'aquesta espècie.

Ens referim al públic escampat al llarg de tot el circuit. Amb tres anys només, s'ha desvetllat una afició intensa per les proves de motor. No sols ha estat la simple curiositat, sinó l'interès més viu, el que ha dut una gran massa popular a contemplar les curses. En molts tallers, per desig dels mateixos obrers, durant la setmana, aquests han treballat hores extraordinàries per rescabalar-se de la festa que volien fer dissabte amb el fi d'anar al circuit. La gent del camp, en principi fonamentalment hostil a tot el que els porti gent prop dels conreus o els impedeixi de passar amb la carreta de bous per la carretera, la gent del camp, adversària dels automòbils que troben feut turisme, d'any en any s'ha anat engriscant i ha seguit les peripècies amb coneixença i tot dels noms dels corredors i de llur situació respectiva en la prova. Que molts camperols, llogant un tros de terreny per acampar-hi els autos, o llogant cadires per als espectadors, tregui un profit de la cursa, no invalida l'afirmació d'entusiasme i afició que han donat els nostres que s'han preocupat, desinteressadament, de les incidències de la cursa.

Hi havia, per part dels organitzadors i de les corporacions que els han ajudat, un altre interès: el de demostrar que San Sebastián podia empen-

dre organitzacions de gran volada, d'una despesa considerable, sense necessitar que funcionessin les ruletes. Val a dir que ho han aconseguit. L'interès esportiu i aquest interès moral han estat els mòbils més poderosos de la unànime col·laboració prestada a les curses.

En el que fa referència a tot l'abans dit, l'èxit ha estat complet. Enfoquem ara les curses des d'un altre punt de vista.

Les curses de dijous, prova de ciclecars, no foren cosa de l'altre món. Tret de la revelació de l'Hispano i de la presentació de l'Austin, que no coneixíem "personalment", poca cosa de notable s'ha vist. La major part de cotxets, propietat d'aficionats, no poden arribar allà on arriben els cotxes preparats a la fàbrica. Per una altra banda, el que assolí el primer lloc, ja que se'l veia segur per a la marca des dels començos de la cursa; per tant no volgué que la victòria se li escapés de les mans amb les ganes de quedar bé davant dels que es recorden d'altres proves. El gran públic, que veu qui guanya i que no compara, aplaudeix el guanyador, tant si a aquest li és fàcil o difícil la victòria.

El Gran Premi de Velocitat era, és clar, el pinyol del programa. Era evident que no es podia esperar gran cosa d'aquesta cursa, per la manca de marques. Era previst que els Delage s'endurien els primers llocs, que els Bugatti voltarien regularment i a bona velocitat perquè ho han de-

Magnetos Bosch Bugies

mostrar en totes les proves d'enguany. Dels altres hom no podia esperar-se gaire, puix que un sol Sunbeam, encara que conduït per Masetti, es trobava considerablement handicapat oposat a marques que presenten uns quants cotxes. En curses llargues per força els isolats han de voltar per pura afició, sense esperar gran cosa en la classificació, quan arriben a classificar-se.

Malgrat la seguretat que tenien els Delage d'assolir els primers llocs de la classificació, no s'hi han gronxat, sinó que han mostrat una lloable esportivitat, i han corregut amb fe i amb ganes de quedar bé, com pot veure's pels resultats, sobretot comparant-los amb els de l'any passat.

Les curses de turisme, com la de diumenge, com quasi totes les que es fan, són d'un ensopiment aclaparador. Seran tan demostratives com es vulgui, però el públic no està per romanços i resta atabalat amb tantes categories i tantes classificacions. En dir això, no diem res que pugui desmerèixer els bons intents dels organitzadors. És una característica, pròpia d'aquesta mena de curses, que no minva en res el prestigi d'aquells. Si almenys amb l'establiment d'handicaps encertats, com en alguna recent prova francesa s'ha fet, es veïés un vencedor únic, la cosa, considerada des del punt de vista espectacular, contribuiria a l'expansió d'aquesta mena de proves, ben instructives per altra banda.

El que creiem una omisió de què planyer-se, és la inexistència de cap cursa de motocicletes, com altres vegades s'hauria fet aquí mateix. No

arribarem a dir, com un periòdic nordamericà, que siguin "the greatest port in the world", perquè fer comparances és pueril, però sí que és una cosa molt atractiva i interessant.

A més a més, de fer-se aquesta prova, els organitzadors haurien comptat amb bons elements, com és un bon estol de motoristes, i la inscripció hauria estat nombrosa, molt més amb la propaganda — cara, però de resultats — que sap esmerçar l'A. C. de Guipúscoa.

Potser s'ha anat una mica enllà, amb aquesta propaganda, fins a provocar algun incident amb algunes cases italianes. Potser els resultats de les proves siguin desproporcionats al que podia esperar de la propaganda el que es prengui les gasetilles, més o menys pregades, al peu de la lletra. Però, sobretot, els resultats de les curses han estat desproporcionats amb el que es mereixia l'abnegació, l'entusiasme i la traça dels organitzadors.

Just. Cabot.

El Gran Premi de Ciclecars

La cursa de dijous, tot i escaure's en dia feiner, portà molta gent a contemplar la prova, la qual oferia la novetat d'algunes marques noves, de debut esperat i esperançador.

La distància a recórrer era de 731 quilòmetres, ço és, 30 voltes al famós circuit de Lasarte.

Els cotxes estaven agrupats en dues categories: En la de 1.100 c. c. prengueren la sortida els següents:

1. Paul (Senechal); 2. Segovia (S. A. R. A.); 3. Palacios (Amilcar); 5. Leblanc (Salmson); 6. Sierra (Hispano); 7. Artech (A. S.); 8. Marandet (S. A. R. A.); 11. Casse (Salmson); 12. Manchon (Hispano); 13. Trice (A. S.); 14. Uribealago (A. S.); 15. Fuentes (Hispano).

En la categoria 750 c. c. foren els sortints:

16. Benedetti (F. O. D.); 17. Besthes (Senechal); 18. Zubiaga (Austin); 19. Negri (F. O. D.).

Manchon i Benedetto abandonen a la segona volta. De bon principi els "Salmson" van al davant, conduïts per Carse i Leblanc. Paul es retira a la volta cinquena. Leblanc ha fet la volta més ràpida a 105 km. 555 p. h., seguit de Carse a pocs segons de diferència. Els dos alternativament ocuparen els dos primers llocs en la primera part de la cursa.

L'ordre de col·locació en la cinquena volta és el següent: Leblanc, Casse, Marandet, Palacios, Uribealago, Sierra, Paul, Fuentes, que han doblat ja Berthe i Zubiaga (aquests dos de la categoria 750 c. c.) i Trice. Dues voltes després s'anuncia que Paul abandona. Marandet es detura als stands; ha fet part de la volta amb un neumàtic desinflat. El domini dels "Salmson" segueix evident; és interessant, però, la lluita entre Leblanc i Casse; aquest darrer assoleix passar a l'altre en la novena volta. S'anuncia que en la seva setena volta Palacios s'ha cremat els peus i les mans, i és substituït per Fernández. Zubiaga s'ha de deturar, i perd l'avantatge que tenia fins ara.

A la volta 12 passa Casse tot sol i se sap que Leblanc ha bolcat amb lleugeres contusions produïdes pel volant del cotxe. A la volta següent, Casse es detura per canviar les quatre rodes i proveeix d'aigua. Palacios, curat, reprèn el seu "Amilcar". Erice i Negri abandonen, respectivament, en les voltes 14 i 11.

Segovia ha hagut d'abandonar a la volta 18, amb la clavícula fracturada i contusions a la cara i a la mà.

El final de la cursa

Casse ha conservat el seu avantatge, assolit ja al començ de la cursa. En trepitjar la línia d'arribada és calorosament aclamat. Força estona després arriba Uribealago.

La classificació dels 1.100 c. c. és:

1.—Casse (Salmson), en 5 h. 36 m. 23 s., a 94 km. per hora, record. (Antic record: Bueno, sobre Salmson, a 82 km. p. h.)

2.—Uribealago (Hispano), en 6 h. 3 m. 52 s., a 87 km. p. h.

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva

Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA